

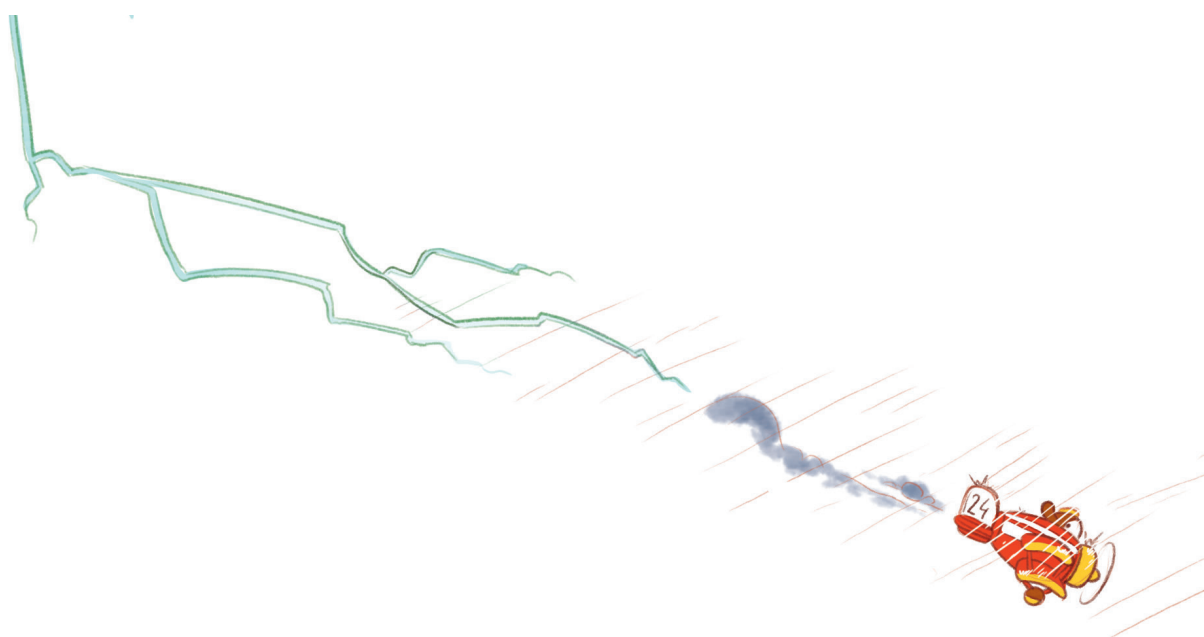

Cuprins

- 1 Excursia 6
- 2 Peștera 17
- 3 Fantoma 25
- 4 Un pic de magie 34
- 5 Insula păsărilor 42
- 6 Londra 54
- 7 Paris 62

8 Şchmitt 72

9 Şă nu ai niciodată încredere într-o fantomă 81

10 Niciodată să nu subestimezi un cameleon 90

11 Planul 99

12 Proba de rezistenţă 110

13 Drumul spre casă 124

14 Şurpriza 129

Era singur-singurel pe insula asta. Trist, Wilbur a izbucnit în plâns.

Odată cu lăsarea nopții, s-a făcut frig. Wilbur era încă în fața peșterii, sperând că tatăl său va apărea dintr-un moment în altul. În spatele lui, umbrele cresc. Doar fața îi este luminată de stele și de luna plină ce tronează deasupra golfului. Un zgomot a ajuns la urechile lui. A aprins farurile și a privit în jur. Din peșteră, s-a auzit un sunet înfundat, ca și cum cineva ar fi scrijelit o piatră: hârș, hârș, hârș!

— Cine-i acolo? a strigat Wilbur în întuneric. Hârș, hârș, hârș! Te avertizez. Nu te apropia de mine! Eu... eu...

Dar nu a mai continuat. Frica l-a făcut să încremenească. Din întuneric, o pereche de ochi reflecta lumina farurilor sale. Wilbur a închis ochii. Nu dorea să vadă nimic din ce va urma.

— Hei, cine ești tu? a întrebat o voce prietenoasă. Nu credeam să am vizitatori azi! s-a auzit din nou vocea a nu-știu-cine-vorbise.

Wilbur a deschis încet ochii și a dat de fața prietenoasă a unui raton bătrân.

— Oho, ce frumos ești! a spus ratonul, lovindu-l ușor pe aripă. Ce fel de pasăre ești? a vrut să știe. Ai pene cam grele...

— Sunt un avion, nu o pasăre! a protestat Wilbur.

Ratonul s-a scărpinat nedumerit în cap. De animalul ăsta nu mai auzise...

— Cum adică? Un lucru care poate să zboare?

Cu degetele sale lungi, curios, ratonul l-a pipăit în jurul elicei și la șuruburi. Wilbur a început să râdă.

— Oprește-te! Te rog, oprește-te!

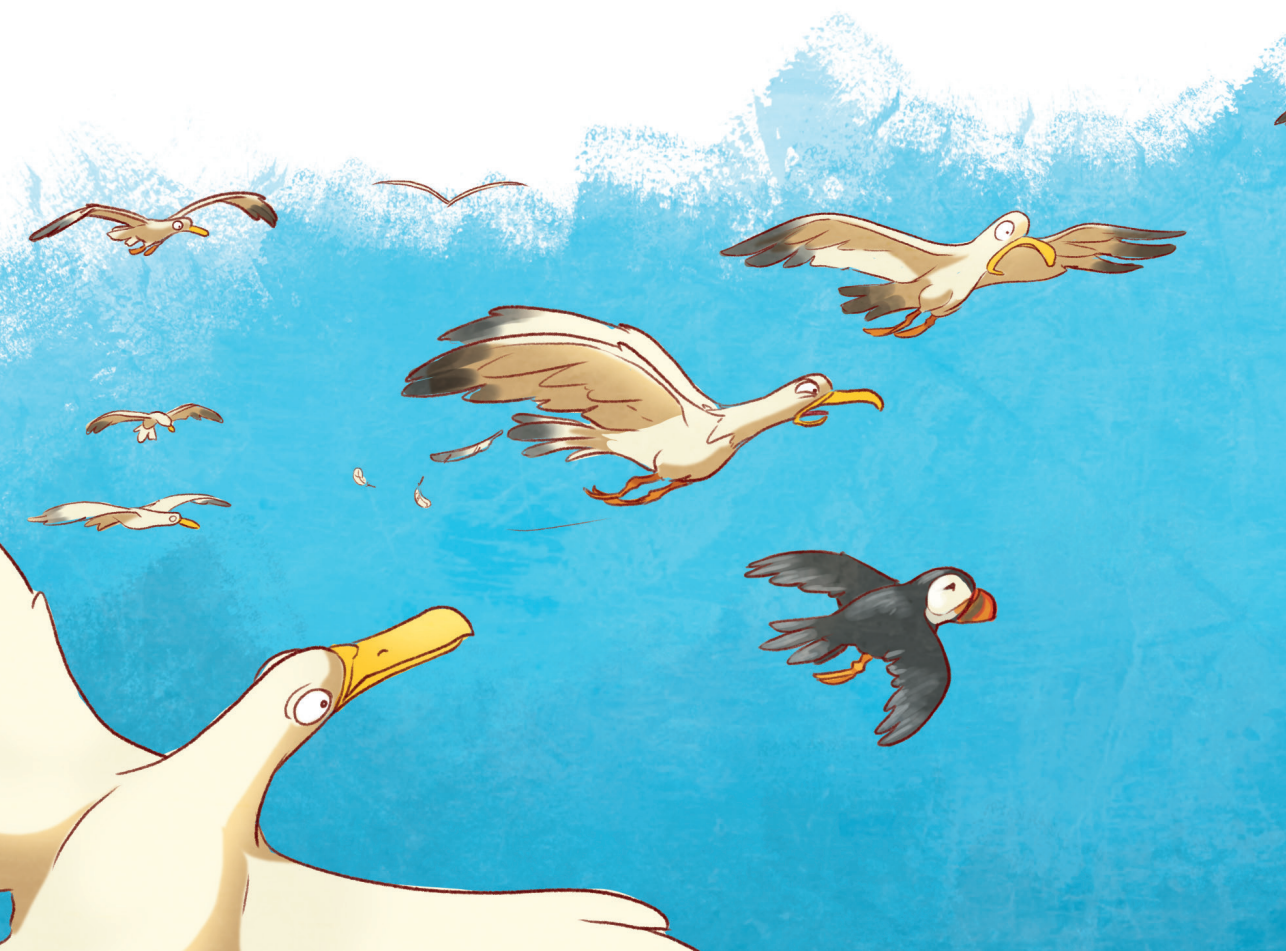
— Hm, interesant! a spus ratonul, continuând.

Râzând, Wilbur s-a dat puțin în spate, apoi mai în spate și mai în spate. Roata lui era acum pe marginea prăpastiei, iar coada, coborâtă sub buza stâncii, amenințând să-l tragă cu totul în abis.

Și Wilbur spera asta. Și își dorea ca locul de aterizare să fie plat. Dacă va fi denivelat rău, nu va rezista. A continuat să se apropie de locul de aterizare. Păsările astea sunt singura șansă de a afla ce a făcut furtuna cu tatăl său. A apăsat frâna și a coborât elevatoarele. Păsările aproape că nici nu l-au observat. Nici nu e de mirare, valurile acopereau zgomotul făcut de elice.

— La o parte! au strigat în cor Wilbur și Mika.

Câteva păsări au ridicat, leneșe, privirea și, văzând ce se întâmplă, au dat alarma. Panica s-a răspândit ca răsuflarea. Unele au luat-o la fugă confuze, altele s-au oprit din zbor, fâlfâind nedumerite, dar cele mai multe paralizaseră de frică.

— Cuiburi! a țipat Mika îngrozit. Stau pe ouă, în cuiburi!
Dar observația asta a venit mult prea târziu. Roțile lui Wilbur atinseseră pământul stâncos. Trebuia să încerce să ocolească cuiburile. Acum ar trebui să-l ajute orele petrecute la cursurile de slalom. A ocolit cu dibăcie cuiburile, a frânat și s-a oprit în dreptul unei crăpături. S-a întors mândru. Se descurcase minunat! La școală, ar fi luat punctaj maxim. Însă aplauzele lipseau. Păsările zburătăcite s-au adunat din nou, apropiindu-se de el. Păreau foarte nervoase. Însă cel mai nervos dintre toate venea direct spre el, prin mulțime.

